ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ καθηγητὴς ἄφησε κάτω τὴν Ντόλλυ, ἔσκυψε, ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ εἶπε :

— Ἕνα ὑπόγειο κάτω ἀπὸ τὶς κατακόμβες !...

Σὲ τὶ νὰ χρησίμευε ἄραγε ;...Νἄχη διέξοδο ;...Πολὺ ἀμφιβάλλω...

— Ἂν κατεβαίναμε ;...ρώτησα.

— Καὶ βέβαια πρέπει νὰ κατέβουμε, ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Πάντως δὲν θὰ κάμουμε κόπο. Ἴσως βροῦμε τὴν ἔξοδο ποὺ ζητᾶμε... Ἴσως ἀνακαλύψουμε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον...Ἴσως ἀνακαλύψουμε ὅτι ἀκριβῶς γυρεύουμε. Ἐκεῖνον !...

Κατόπιν γύρισε στὴν Ντόλλυ καὶ τῆς εἶπε :

— Θὰ κάμετε ἕνα μικρὸν κόπο πρὸς χάριν μας ; Θέλετε νὰ κατέβετε μαζύ μας ; Ἂν ὄχι, καθῆστε ἐδῶ...Δὲν θ' ἀργήσουμε ν' ἀνέβουμε. Πάντως δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος πειὰ γιὰ σᾶς. Εἶνε ἡμέρα πλέον καί...

Ἡ Ντόλλυ κάθησε σὲ μιὰ πέτρα ὑπομονετικά.

— Θὰ σᾶς περιμένω, εἶπε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή.

— Τζώρτζ, δῶσε στὴν μίς τὸ φανάρι σου, μοῦπε ὁ καθηγητής. Ἔχω τὸ δικό μου γιὰ νὰ κατέβουμε.

Ἔδωσα τὸν ἠλεκτρικό μου φανὸ στὴ νέα καὶ προχώρησα στὸ στόμιο τῆς καταπακτῆς.

Πρὶν κατέβουμε ὁ καθηγητὴς στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε στὴν νέα :

— Ἄκουσε, κόρη μου, ἂν σοῦ συμβῆ τὸ παραμικρό, ἂν ἀντιληφθῆς τὸ ἐλάχιστο, σφύριξε μ' αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα.

Καὶ τῆς ἔρριξε στὴν ποδιὰ μιὰ μικρὴ ἀσημένια σφυρίχτρα ποὺ κρατοῦσε πάντα μαζύ του.

Ἡ Ντόλλυ σήκωσε τὰ ὡραῖα, ἐκφραστικά της μάτια καὶ τὸν κύτταξε ἀνήσυχα. Ὁ καθηγητὴς ἐννόησε τὶ συμβαίνει καὶ τῆς εἶπε καθησυχάζοντάς την :

— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε. Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρὶν κανεὶς κίνδυνος δὲν μᾶς ἀπειλεῖ πειά.Σᾶς ἔδωσα τὴ σφυρίχτρα γιὰ κἄθε ἐνδεχόμενο, γιατὶ συνηθίζω νὰ λαμβάνω πάντα τὰ μέτρα μου κι' ὅταν ἀκόμα εἶμαι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀσφαλής.

Τῆς ἔσφιξε κατόπιν τὸ λεπτό της χεράκι μέσα στὰ δικά του καὶ κατεβήκαμε.

Κατεβαίναμε μὲ μεγάλη προσοχή, γιατὶ τὰ σκαλοπάτια ἦσαν κατεστραμένα καὶ ὀλισθηρά. Μόλις φτάσαμε στὰ μισὰ τῆς σκάλας ἀντικρύσαμε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ ὑπόγειο. Ἦταν ὀκτάγωνο, θολωτό, μὲ τὴν ὀροφή του γεμάτη σταλακτίτες ἀπ' τὴν ὑγρασία.Μοῦχλα ὑγρασίας ἦταν στρωμένη στοὺς τοίχους, νερὰ μαῦρα καὶ σαπισμένα ἐκκέπαζαν τὸ δάπεδο...

Ἔξαφνα ὁ Οὐίλλιαμ γύρισε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του πρὸς μία γωνία τοῦ θολωτοῦ ὑπογείου καὶ μοῦ εἶπε, πιάνοντάς με ἀπ' τοὺς ὤμους :

— Κύτταξε !

Γύρισα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῦδειχνε καὶ εἶδα κἄτι ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω.

Ὄρθιος, κολλημένος σχεδὸν στὸν τοῖχο, στέκοταν ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός! Σιδερένιοι χαλκάδες μπηγμένοι στὸν τοῖχο τὸν κρατοῦσαν ἔτσι ὁλόρθο, χαλκάδες περασμένοι στὸ λαιμό του, στὰ χέρια, στὴ μέση καὶ στὰ πόδια του !...

— Εἶνε φρικῶδες ! ψιθύρισα

Ὁ καθηγητὴς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήση προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκελετοῦ, πατῶντας ἀδιάφορα μέσα στὰ νερά.

Τὸν ἀκολούθησα ξοπίσω, κ' ἐνῶ ἔσκυβε καὶ περιεργάζοταν μὲ προσοχὴ τὸν σκελετό, τοῦ ὁποίου τὰ κόκκαλα εἶχαν μαυροκιτρινίσει ἀπ' τὴν ὑγρασία τόν ρώτησα :

— Νομίζεις πὼς πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ; Ποιὸς νᾶταν ἄραγε ὁ δύστυχος αὐτὸς ἄνθρωπος ;

— Ἕνας μοναχός, ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ὁ Οὐίλλιαμ.

— Μοναχός ;

— Μίλιστα. Ἕνας μοναχὸς ποὔζησε πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν καὶ τὸν ὁποῖο ἐτιμώρησαν τόσο σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα οἱ συνάδελφοί του γιὰ κἄποιο βαρὺ παράπτωμά του, κι' ἀκόμη γιατὶ τὸν μισοῦσαν — ποιὸς ξέρει γιατὶ — θανάσιμα. Κύτταξ' ἐδῶ. Νὰ μερικὲς τοῦφες γκρίζα μαλλιά, ποὺ σάπισαν κι' ἐκόλλησαν στὸν τοῖχο. Στὸ δάχτυλό του — κύτταξε — βρίσκεται ἀκόμα τὸ δαχτυλίδι του, μὲ τὸ σῆμα τοῦ τάγματός του πάνω χαραγμένο. Ἀλλὰ γιὰ στάσου...

Κι' ὁ καθηγητὴς γύρισε ἀμέσως τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του πρὸς ὅλες τὶς γωνίες τοῦ ὑπογείου.

Μόλις τὸ βλέμμα μου ἔπεσε πρὸς μιὰ ἀπὸ τὶς γωνίες αὐτές, μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα μου :

Εἶδα ἐκεῖ νὰ ξεπροβάλη ἀπὸ ἕνα κτισμένο τετράγωνο πετρῶν ἕνα ἀνθρώπινο κρανίο !...

— Θεέ μου !...Θεέ μου !...ἐτραύλισα.

Ὁ καθηγητὴς εἶχε πλησιάσει κι' ὅλας στὸ μέρος αὐτό, τσαλαβουτῶντας στὰ νερά. Ἔκαμε ἕνα γῦρο στὸ κτιστὸ τετράγωνο, ἐξέτασε προσεκτικὰ τὰ πάντα, κι' ὅταν τὸν πλησίασα μοῦ εἶπε :

— Ναί, Τζώρτζ, δὲν εἶχα ἄδικο. Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Ἕνας μοναχὸς δεσμευμένος μὲ χαλκάδες στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ πεθάνη ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὴν δίψα καὶ τὴν ἐξάντλησι...Κ' ἐδῶ μιὰ γυναῖκα κτισμένη ὥς τὸ λαιμό.

— Μιὰ γυναῖκα !

— Ἀκριβῶς. Γιατὶ σοῦ φαίνεται παράξενο ; Αὐτὸ μᾶς τὸ δείχνει καθαρὰ ὁ σχηματισμὸς τοῦ κρανίου της. Νὸ ὅμως καὶ τὰ ἄφθονα μαλλιά τη, ποὺ θὰ ἦσαν ξανθὰ καὶ λαμπερὰ σὰν τὸ χρυσάφι. Σάπισαν καὶ σκόρπισαν κι' αὐτὰ γύρω στὸ κρανίο της. Ἡ ὑγρασία κι' ὁ καιρὸς τ' ἀφάνισαν. Κύτταξε...πέφτουν σὰν σκόνη, διαλύονται σὰν ἰστοὶ ἀράχνης...Ναί, Τζώρτζ, ὅλα ἐξηγοῦνται τώρα, παιδί μου. Ὁ ἄτυχος μοναχὸς εἶχε σχέσεις, φαίνεται, μὲ τὴν γυναίκα αὐτή. Τοὺς ὑποψιάστηκαν, τοὺς ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ τοὺς τιμώρησαν σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπα, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν βαρβαρότητα τῆς ἐποχῆς τον. Ποιὰ ἦταν ἡ τραγικὴ αὐτὴ γυναῖκα ; Πόσο νὰ ἦταν ἄραγε γοητευτική ;

— Φαντάζεσαι, ρώτησα τὸν καθηγητή, πὼς τὸ ἔγκλημα αὐτὸ διεπράχθη γιὰ νὰ τιμωρηθῆ ἕνα τέτοιο παράπτωμα σαρκικοῦ ἔρωτος ;

— Γιατὶ ὄχι, φίλε μου ; Ποιὸς ξέρει ἄλλωστε πόσες ἁμαρτίες νὰ ἐβάρυναν τὸν κακότυχο αὐτὸ μοναχό ! Οἱ μοναχοὶ τῆς ἐποχῆς του ἢ ἦσαν τρομερὰ αὐστηροί, πραγματικοὶ ἀσκηταί, ἢ ἦσαν κτῆνοι. Δὲν ἀπέφευγαν, οὔτε ἀπεστρέφοντο τὸν πειρασμό, ὅταν τοὺς ἐπισκέπτοταν. Κ' εἶχε χίλιους δυὸ τρόπους ὁ Σατανᾶς γιὰ νὰ τοὺς πειράζη καὶ νὰ τοὺς παρασύρη στὴν ἁμαρτία. Διάβασες ποτὲ σου παλιὰ συναξάρια ; Ὡραῖες γυναῖκες, λαχταριστές, γοητευτικές, θεῖες, οὐράνιες, πρόβαλαν μπροστά τους, μαρμιτόνοι ἑτοιμάζοντας ὀρεκτικὰ φαγητά, ὅλα τὰ ἀγαθά, ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε βέβαιο πὼς ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος μπόρεσε καὶ κατενίκησε τὸ διάβολο. Ἄλλοι ὅμως — χιλιάδες ὁλόκληρες — παρασύρθηκαν, κολάστηκαν,τοὺς ἄρταξε ὁ Ἅδης γιὰ πάντα. Πρέπει νὰ μελετήση κανεὶς πολύ, νὰ μπῆ στὸ πνεῦμα τοῦ μεσαίωνος, γιὰ νὰ καταλάβη ὅλα του τὰ παράδοξα...

— Ἔχετε δίκηο βέβαια. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε πὼς δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τιμωρῆται τὸ ἔγκλημα δι' ἐγκλήματος ; Ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἁμάρτησε. Καὶ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν τόν ἐθανάτωσαν κι' αὐτὸν καὶ τὴν γυναίκα ποὺ τὸν ἐγοήτευσε, μὲ τὸν πλέον ἀπάνθρωπο τρόπο.Εἶνε ἀποτρόπαιο!

— Ἂς μὴ χάνουμε ὅμως τὸν καιρό μας σὲ μάταιες συζητήσεις, φίλε μου. Ἡ μὶς εἶνε μόνη ἐπάνω. Ἂς ἐρευνήσουμε λίγο ἀκόμη στὸ ὑπόγειο αὐτό, τὸ τόσο ἐνδιαφέρον κι' ἂς ἀνέβουμε...

Εὕρισκε χίλιους δυὸ τρόπους ὁ Σατανᾶς γιὰ νὰ τοὺς πειράζη...

Συνεχίσαμε πράγματι τὶς ἐρευνές μας, μὰ δὲν εἴδαμε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ τὸ ἀξιοπερίεργο καὶ τοιμαστήκαμε ν' ἀνέβουμε.

Ὁ καθηγητὴς γύρισε καὶ κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν σκελετὸ τοῦ μοναχοῦ, ἔπειτα τὸ κρανίο τῆς γυναικὸς ποὺ μαρτύρησε μαζύ του, κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Ἂς εἶνε Τζώρτζ. Εἶνε προτιμότερο νὰ ζῆ κανεὶς σήμερα, παρὰ πρὸ διακοσίων ἢ τριακοσίων ἐτῶν. Χρωστᾶμε τόσα πολλὰ στὸν πολιτισμὸ !...

Ἀνεβήκαμε κατόπιν τὴν σκάλα, στηριζόμενοι σ' αὐτὴ καὶ μὲ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴν πέσουμε. Προηγεῖτο ὁ καθηγητὴς καὶ ἐφώτιζα ἐγώ, ἀνεβαίνοντας κατόπιν του. Θὰ εἴχαμε φτάσει πάνω ἀπὸ τὴ μέση τῆς σκάλας, ὅταν ἔξαφνα, ἄκουσα τὸν Οὐίλλιαμ, ὁ ὁποῖος εἶχε προβάλει ἤδη τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς, ὅταν τὸν ἄκουσα, λέγω, νὰ ξεφωνίζη :

— Ντόλλυ !...

Δὲν πρόφταση νὰ τὸν ρωτήσω τὶ συμβαίνει, γιατὶ χωρὶς κἂν νὰ στραφῆ πρὸς ἐμένα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ σκοτάδι ποὺ ὑπῆρχε ἐπάνω, ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα τὰ ὑπόλοιπα σκαλιὰ κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ βάθος τῆς στοᾶς.

Ἀνέβηκα ἀμέσως κατόπιν του καὶ τότε μόλις ἀντελήφθην τὶ συνέβαινε.

(Ἀκολουθεῖ)